

BYE
časopis na ENTOU SE S VÁMI LOUČÍ

Optimismus
vs.
Pesimismus

Rozhovor s panem profesorem
Floríkem

Vánoční Vídeň

Harry Potter
Román pro muže

www.hello-rg.blog.cz

Dobrovolný příspěvek
Vydání:
datum:

3
12/2010

Slovo úvodem

PTÁTE SE: PROČ? MY SE PTÁME: PROČ NE?

...těmito slovy vás jistě upoutal úvodní článek zcela nového školního časopisu Reálného gymnázia v prosinci 2009. Tehdy jsme byli všichni nadšení a plní energie a ukládali jsme si vysoké cíle. Rozhodně nám to neberu za zlé! Bez toho všeho by tu jistě vůbec žádný časopis nebyl a já bych teď, o rok později, nepsala článek na rozloučenou.

Když se ohlédnu do první čtvrtiny tohoto kalendářního roku, vzpomínám si na prodej prvních čísel. Vzpomínám si, jak se tehdy davy vás, zvědavých čtenářů, seběhly do vestibulu a přes nátlak fronty jsme ani nestíhali cpát drobáky do pokladničky.

Vzpomínám si taky na Kačku Švecovou, která mě málem srazila k zemi, když utíkala před davem rozjařených pátáčků, kteří se dychtivě dožadovali svého vydání časopisu. Vám, profesorům, jistě utkvěly v hlavě každoměsíční návštěvy uspěchané Míši Plevákové s náručí plnou čerstvého Hell(o). Nezapomenutelný je i Makův výraz, když sděluje, že nestíhá a že všechno dodá. Drobné chybičky, které se dříve zdály do nebe volající (jako příklad uvedu podpis Míši Plevákové u jejích článků), se postupem času mění v malichernosti, ať už jde o cokoliv.

Jako poslední vzpomínku, která je většině z vás jistě známá, připomenu rozhlasové hlášení mě a Lucky Válkové, kdy nás společně s tehdejším panem zástupcem Halašem popadl neskutečný záchvat smíchu, jenž bylo nemožné zastavit (o tom jste se vlastně mohli na vlastní uši přesvědčit). Nezapomenou na vyděšený pohled paní profesorky Volencové, kdy se nás s vykulenýma očima tázala, co to mělo znamenat?! A my jsme ještě stále nemohly popadnout dech...

Když už jsem se tedy dostala ke vzpomínání, nesmím zanedbat i vnitřní zážitky z redakce. Rozhodně jedinečné bylo každé tisknutí časopisu, neobešlo se bez závad techniky, námi nazývaných „vzpourou strojů“, díky čemuž jsme byli nuceni navštívit nejrůznější kabinety, učebny a zákoutí školy. Do extrému jsme museli zajít při tisku maturantského speciálu. S Lucinkou Kratochvílovou jsme ze školy vyčerpaně odcházely společně s paní Vránovou v šest večer! Přesto přese všechno už teď vím, že mi bude to Překládejte!, Do p****e, zase se to seklo! a Schovej to někam! neskutečně chybět... Pořád ale jistě očekáváte vysvětlení tak náhlého konce. Zde jest: nízký zájem, vyčerpávající práce a po pravdě řečeno, v nynějším období nedostatku financí přinášíme škole spíše záporné, nežli kladné výsledky.

A teď přidám ještě poslední, velice důležitou informaci. Možná, že se v daleké budoucnosti Reálného gymnázia objeví další pokus vytvořit právě školní časopis a doufám, že se případným kaskadérům dostane do rukou právě toto vydání časopisu s tematickým názvem BYE. Chci, abyste věděli, že nemůže jen tak někdo nastolit studentům pár potištěných papírů. Musíte si VĚŘIT, musíte mít ODVAHU, PEVNÉ NERVY a PODPORU vašich přátel, pomocníků, ale i profesorů a pana ředitele. Mít tohle všechno ale stále neznamená úspěch (jak se teď můžete na vlastní oči přesvědčit). Je třeba něco víc... To, co má jen málokdo z nás a ještě k tomu ne každý z toho mála to dokáže kladně využít. Pokud se do toho ale opravdu chcete pustit, držím vám pěsti a doufám, že se o vaší snaze nějakým způsobem dozvím.

Celkové rozhodnutí o časopisu ještě není zcela prodiskutováno a uzavřeno, a tudíž je možné, že toto není úplný konec. Pokud tomu nebude nic bránit, můžete očekávat třeba červnové rozloučení se školním rokem. Na závěr snad už jen dodám...

ZNOVU SE PTÁTE: PROČ? MY JEN ODPOVÍDÁME: ZKRÁTKA PROTO...

Za celou redakci se s vámi loučí a zároveň děkuje

Nela Kadaníková, šéfredaktorka

Anketa

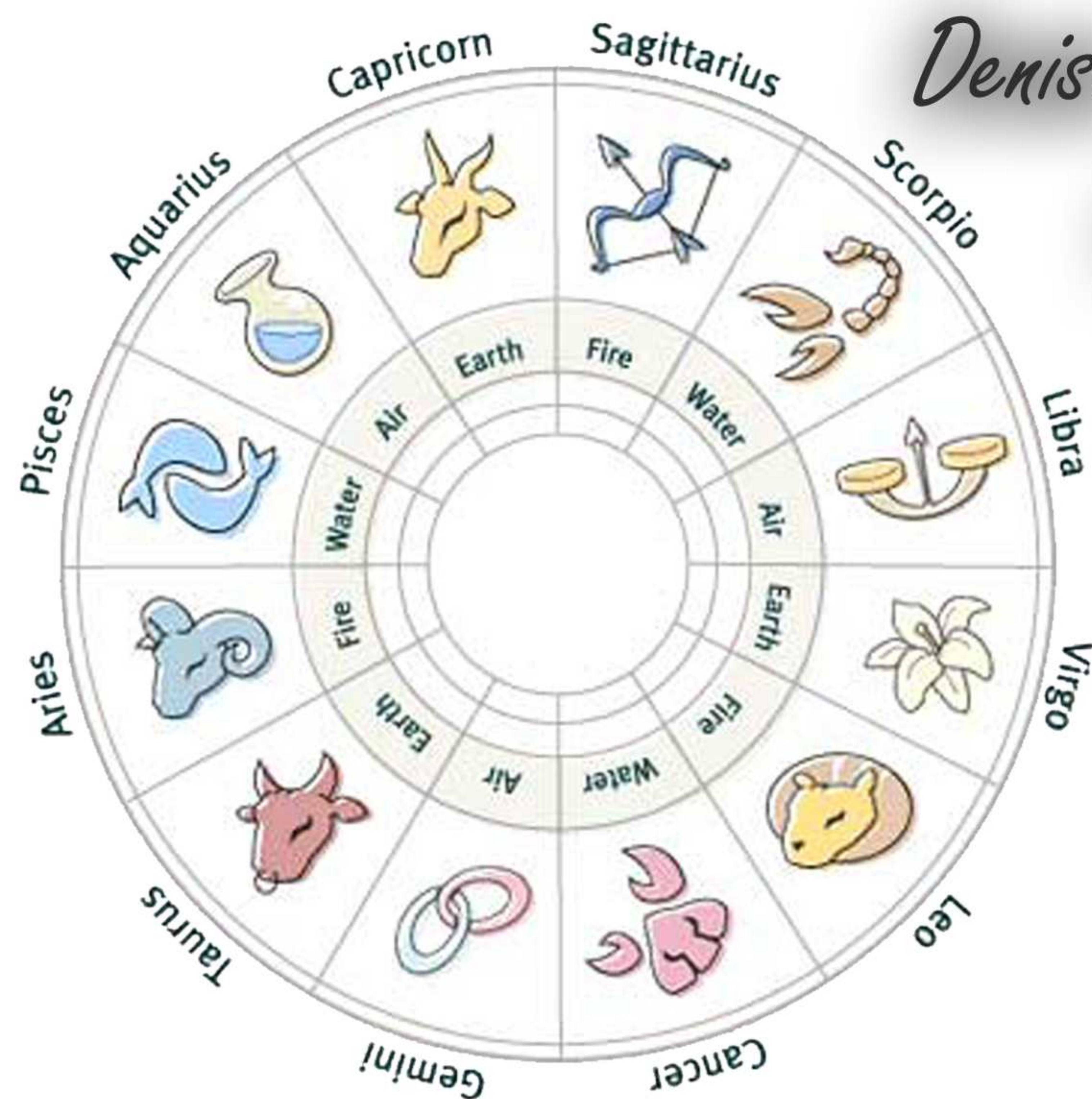
Nastal čas vánoční, který jako každý rok doprovází mráz a kupa sněhu. Někoho nadevše štve brouzdat se každý den sněhem, ale jiní si nadílky náležitě užívají na horách. A jak je na tom naše anketa?

Už jste jistě zjistili, že prosincové číslo časopisu Hell(o) je POSLEDNÍ, a tak přinášíme i naši závěrečnou anketu. Tentokrát jsme přišli s otázkou: „Jaké je vaše znamení zvěrokruhu?“. Výsledky, jak můžete vidět, byly velmi těsné a vůbec mě nepřekvapily. Vždyť každý měsíc přijde na svět kupa dětí, a tak není divu, že jsou naše kolonky tak těsně zaplněné.

Někoho jeho znamení vůbec nezajímá, jiní si na to naopak velice potrpí. Tito lidé si téměř každý den čtou horoskopy a různé podobné věštby a věří, že se jim vyplní. Já osobně tomu nevěnuji pozornost. Případně mi, že horoskopy jsou hrozná blbost. Nikdy se mi totiž nic nevyplnilo a taky se není čemu divit! Vždyť se přece nemůže stát jedna a ta samá věc několika stům tisícům lidí. To je prostě nemožné.

Tentokrát jsme se stihli zeptat 200 lidí, což je náš rekord! Tímto končíme naši závěrečnou anketu a také bychom chtěli všem popřát mnoho štěstí do budoucna a bohatého Ježíška. Ať se Vám vše, o čem sníte, splní! Šťastné a veselé Vánoce!

*Denisa Somrová, Lucie Kratochvílová,
Johana Minářová a Ondřej Sklenář*

Naši nepokrevní příbuzní

Rozhovor s panem profesorem

Mgr. Miroslavem Florílem

1. Jaké je vaše oblíbené ovoce? S jedním druhem vás často vidáme na chodbách...

- Tak je to rozhodně banán, ale mám rád i jablka, jahody a mnohé další.

2. Umíte tancovat? Tancujete rád?

- V podstatě ano, baví mě to, ale netancuji často.

3. Co vás dokáže zaručeně naštvat?

- Lidská hloupost, omezenost, lenost... (smích)

4. Co říkáte na současnou módu?

- Říkám „ano“. (smích)

5. Jak je možné, že si pamatujete svátek každého studenta?

- Nepamatuji si všechny svátky, pouze většinu. (smích) Ale ne, často je to náhoda.

6. Je něco, co vás láká? Přání, které byste si chtěl splnit? Co například adrenalinové sporty?

- To určitě, například navštívit cizí země, hlavně evropské, dále Kanadu a Nový Zéland.

A co se adrenalinu týče, pobyt ve školství je adrenalinový sport sám o sobě.

7. Zaslechla jsem, že máte dvě práce, že děláte kromě učitele na gymnáziu i v autoškole. Je to pravda? Baví vás to? Z jakého důvodu?

- Ano, ano, a na třetí otázku by byla odpověď složitější. Zdá se vám, že to nejde dohromady s profesí historika? (smích)

8. Máte doma nějaké zvíře?

- Ano, mám psa – středního černého knírače.

9. Býváte často nemocný?

- Naštěstí ne, chodím často na prohlídky a před nemocemi utíkám. (smích)

10. Kde jste byl o prázdninách? Mimo republiku?

- V Praze. Na cestování za hranice není čas ani prostředky.

Naši nepokrevní příbuzní

11. Kam chodíte nakupovat?

- Nejčastěji do Billy, do Tesca. A pokud jde o oblečení, ne vždy mi vyjdou obchody. Adidas, Lacoste, Armani, sem tam Nike. (smích) Ale Gucci jsem ještě nenavštívil, tam může Pavel Nedvěd, já ne. (smích)

12. Máte oblíbenou značku vína?

- Víno už nepiji, mohu jen dvě značky piva.

13. Slavíte Vánoce a Nový rok?

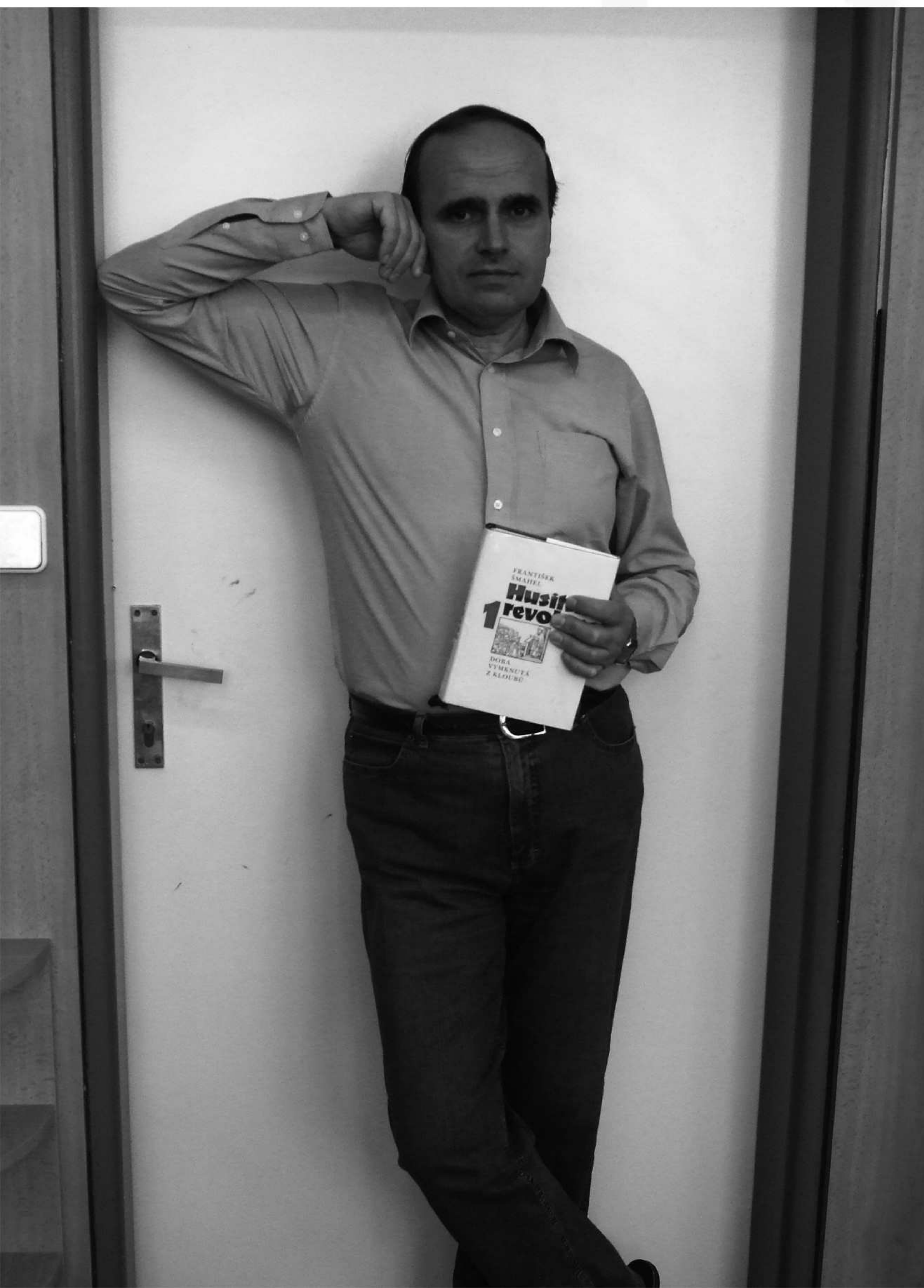
- Vánoce v podstatě slavím a hlavně doháním, co jsem nestihl v průběhu roku.

14. Jaké máte rád roční období?

- Vlastně všechna. Když je ale zima hezká (je sníh a ne moc velké mrazy), má to něco víc do sebe.

15. Co si myslíte o nynější technologii? Komunikujete radši online nebo tradičně?

- Kombinace – mobil (volání a SMS), ale i mail. Na klasiku však nedám dopustit, takže dopisy a pohledy musí být. Zvlášť teď na Vánoce.

Michaela Pleváková

VÁNOČNÍ VÍDEŇ

Cestou necestou...

Bylo časně ráno, 5.30, a všude ještě tma. Budík zazvonil a my jsme se štrachali z postelí. Navlékli jsme na svoje stále rozespalé tělo x vrstev a se spěchem jsme dobíhali autobus, netrpělivě čekající na školním parkovišti. V něm jsme zjistili, že naše svačinka na celý den zůstala doma v ledničce. Dveře našeho povozu se zavřely a jak prohlásil pan profesor Böhm, řidič nahnal své koně do motoru a jelo se na výlet.

Brázdili jsme dálnici v rytmu hudby z našich mobilů, což bylo přerušeno menší čurpauzou v Mikulově. Tam nám pan Böhm sdělil, že prý rakouští občané mají 18 let v oku, a tudíž nám prý alkoholický punč neprodají a turbopunči řekneme rovnou pá...“PRD POZNALI“...“PRD“. Jakmile jsme dorazili do cíle, po dlouhé době, co jste byli nalepeni na zmrzlých oknech autobusu, jsme si připadali jako v jiném světě. Vidíte, žasnete...nikdy nezapomenete. No toš...tohle prostě tady v Prostějově nemáme.

Napřed jsme prošli vánoční trhy, obkroukli Stephansdom a další slavné památky. Nejvíce nás nejspíš zaujal trh, kde byl uprostřed postavený malý cirkus. Okolo si vyžadovali pozornost majitelé poníků, vozících malá Rakušátka a okusujících lavičky, nebo šílení klauni, zběsile prodávající rozmazleným dětem zvířátka z balónků, aby si vydělali na večeři. Zjistili jsme, že na tohle už asi fakt nejsme.

Naše skupinka zaujatých turistů pokračovala dále v cestě. Po příchodu k radnici nám byl milosrdně udělen rozchod. Nohy nás bolely jako po celodenní horské túře. Někteří mysleli jen na to, kde si dát pověstný vídeňský punč, další zas, kde je ta malá místnost s bílou mísou uprostřed, nejlépe prázdnou, a speciálně my dvě, kde je nejbližší stánek s občerstvením, které mělo posloužit jako náhražka za naše svačiny, které si pěkně lebedily na polici v lednici. Taký byl problém ukázat svůj „velký“ talent pro Němčinu. Postupně jsme si uvědomovali, že s přepočítáváním Eur na České Koruny opravdu nic nekoupíme.

Čas hrál neúprosně proti nám a blížil se odjezd. Všichni jsme s dobrým pocitem usedli na svá místa v autobuse. Každá radost byla jiného druhu - blázniví shopaholici s baťohy plnějšími než byly ráno, vysmátá skupinka na zadních sedadlech a podřimující individua opět nalepená na zmrzlých oknech. Jedno jsme ale měli společné... tu stejnou cestu domů.

Johana Ninářová

Tschüs!

Lucie Kratochvílová

Cestou necestou...

Vídeňský vánoční punč

Při exkurzi do vánoční Vídně, která proběhla 27. listopadu, jsme zavítali na mnoho vánočních trhů. Kromě dárků a vánočních ozdob se zde daly zakoupit skvělé klobásky, ale především teplý vánoční punč.

Setkání se stánky, kde se prodával punč, byla velmi příjemná, neboť se teploty pohybovaly něco málo pod nulou. Tento teplý nápoj nás zahřál po všech stránkách.

Vánoční punč se vyrábí z vína, cukru, rumu, vody, různého ovoce a koření. Samo o sobě to však nestačí. Je třeba ta pravá atmosféra, poletující sněhové vločky a melodie vánočních koled.

Zajímavá jen byla domluva s prodavači a prodavačkami. Pamatuji si, že jsem se snažil svou tragickou Němčinou vysvětlit, co vlastně chci, a docela směšné bylo, když se mě pobavená prodavačka Česky zeptala, jestli chci jeden nebo dva punče.

Mě osobně punč nijak zvlášť neoslovil, ale špatný rozhodně nebyl a každý z vás, kdo pojedě do Vídně nebo aspoň navštíví prostějovské trhy, by jej měl zkusit.

Ondřej Šklenář

Harry Potter a Relikvie smrti - část 1.

Jako pokaždé, když šel do kin nový díl, mě zase jednou chytila Pottermánie a sedmičky jsem se nemohla dočkat. Četla jsem knihu, běhala po městě, rezervovala lístky... nakonec jsem byla v kině třikrát. První dojem? Byla jsem nadšená! Po druhém zhlédnutí se však můj názor změnil a začalo mi pár věcí opravdu vadit. Na herce jsem se těšila nejvíc a ti mě také nezklamali. Jejich výkony byly snad to jediné, co považuji za kvalitní. Zvláště se vyznamenali ti starší z nich - například Helena Bonham Carter (Bellatrix Lestrange), Alan Rickman (Severus Snape) nebo Ralph Fiennes (lord Voldemort). Tím však vůbec nechci podceňovat mladší herce, kteří si chválu rovněž zaslouží.

To samé se bohužel nedá říct o režii. Režisér David Yates se rozhodl film hodně ulehčovat, takže se nakonec z dobrodružného horor - drama - fantasy stala komedie, což mělo za důsledek, že se kinosál každých pět minut otrásal smíchem, zatímco čtení knížky bylo víc než pochmurné.

Další věcí, která se mi dost nelíbila, je už zmíněná rozdílnost filmu a knihy. Víím, jsem detailista a režisér musel nějak ušetřit čas, ale proč nezmínil některá důležitá fakta a poměnil si spoustu věcí podle libosti, to vážně pochopit nedokážu.

Celkově by se tedy dalo říct, že mě film docela zklamal.

Rozhodně se nerovnal mému očekávání a považuji ho hned po šestém dílu za nejhorší z celé série. Pokud mám být však objektivní a nenechat se unášet emocemi, hodnocení je...

Hodnocení :

Román pro muže

Na tento film jsem šla hlavně ze zvědavosti. Věřila jsem, že bude stát za to, jelikož je natočený podle knižní verze od Michala Viewegha, ale zároveň jsem tomu příliš nevěřila, neboť zfilmovaný Román pro ženy z pera téhož autora postavil laťku velice vysoko.

Román pro muže ale nezklamal. Většinu filmu jsem se mohla umlátit smíchy a zbytek jsem sledovala s úsměvem na tváři. Podle mého názoru je film natočen výborně a i přes spoustu negativních kritik na filmových databázích jsem velmi spokojená.

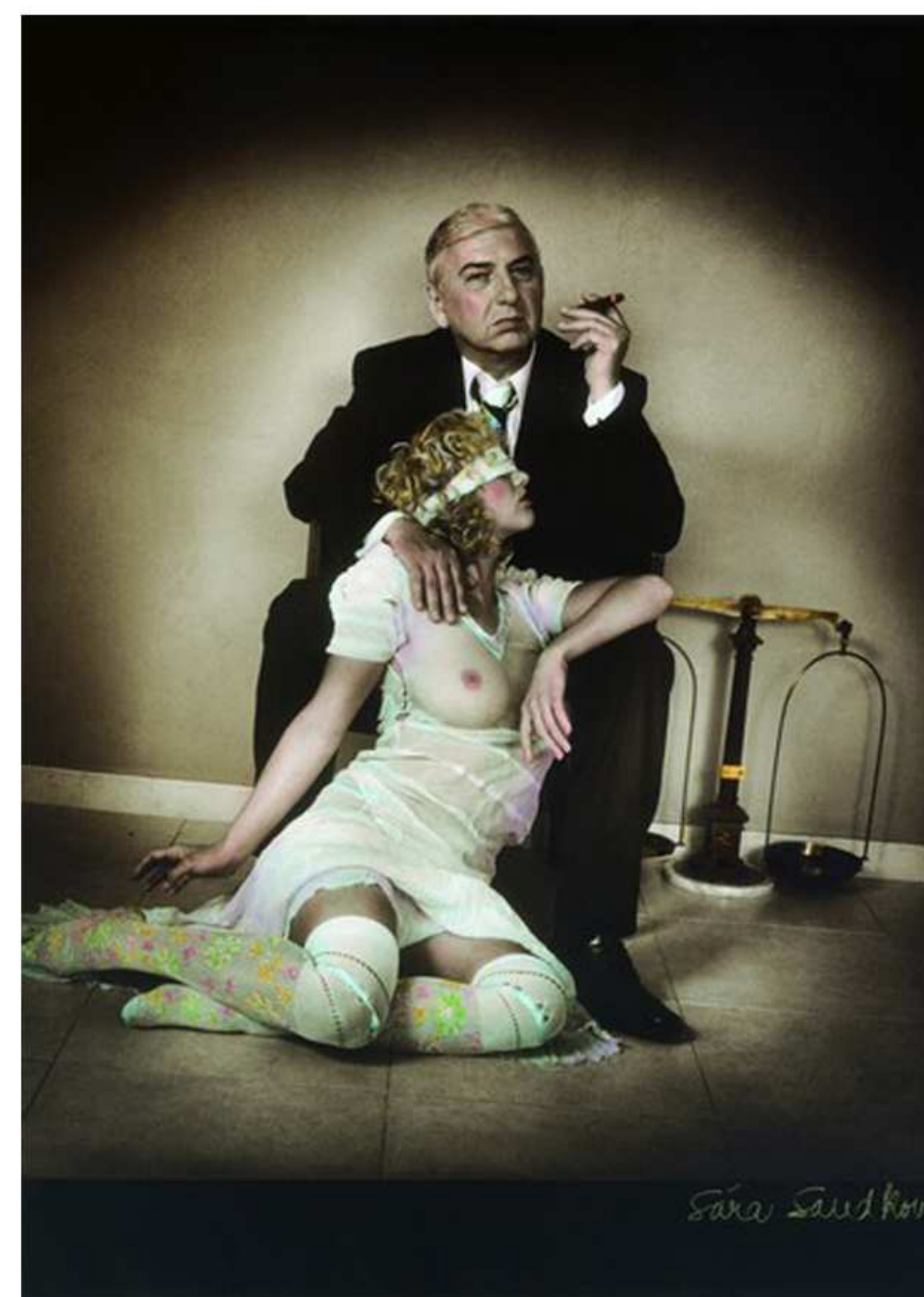
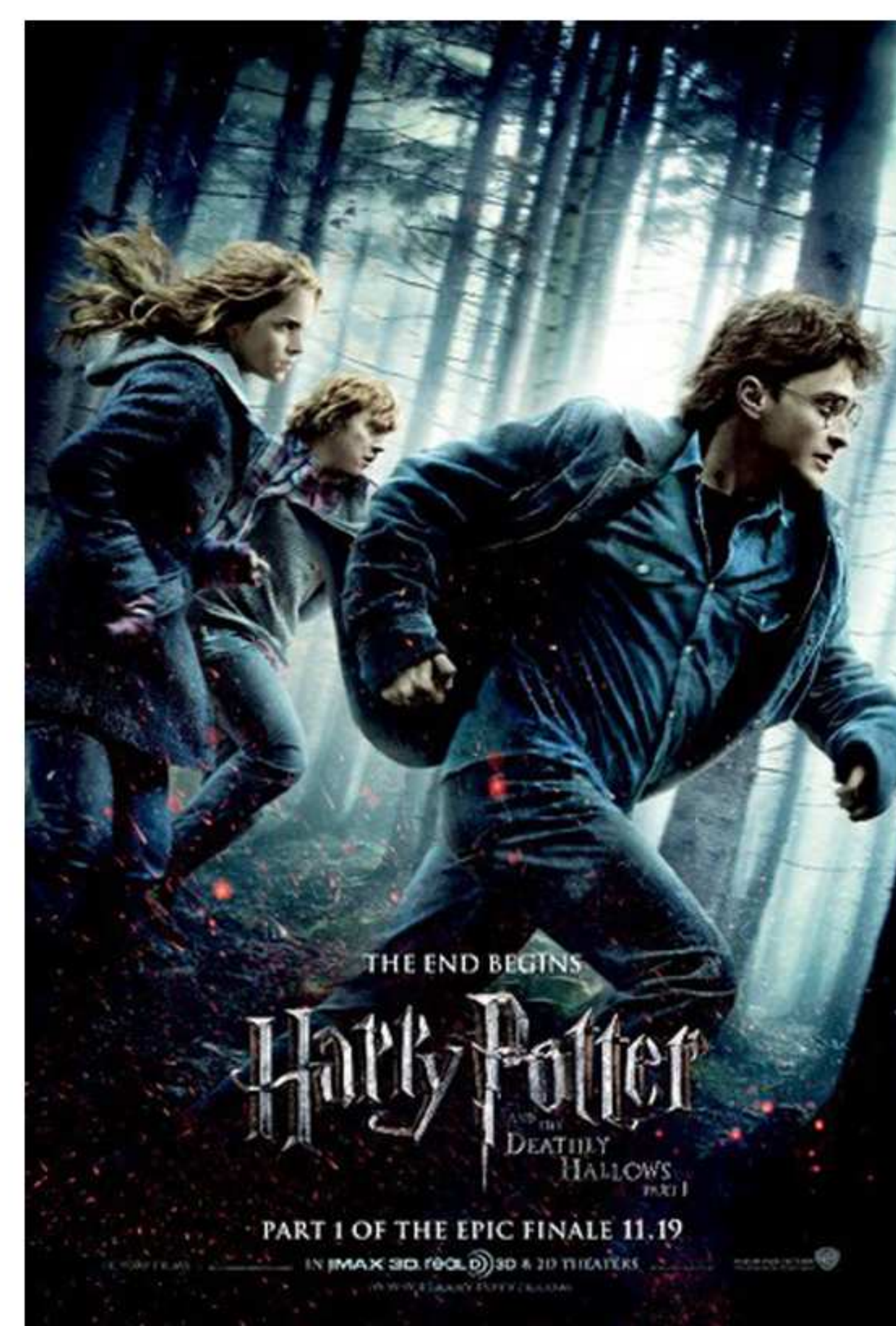
Kromě výborného humoru je v „Románu“ obsaženo i mnoho pravdy z reálného - českého - života. Navíc občas člověka donutil i k přemýšlení o sociálních vztazích a povahách lidí. Taktéž herecké podání Donutíla a Vladyky dodalo filmu šťávu. Mám-li něco zkritizovat, moc se mi nelíbila hudba. Sice nic nepokazila, ale kromě závěrečné „Štěstí je krásná věc“ ani nijak extra nezaujala.

Přesto pro mě má takhle „chlapská“ verze určitě zelenou.

Hodnocení:

Michaela Pleváková

Optimismus vs. pesimismus

Poloprázdná či poloplná sklenice? Nejčastější otázka spjatá s lidským pohledem na svět je jistě každému z nás velice dobře známá. Jak je to ale ve skutečnosti s tímto zajímavým, specificky lidským, jevem?

Z části je nám tato vlastnost věnována, z části se dotváří působením okolí a vlastními životními zkušenostmi. Každý asi zná jednotlivé vlastnosti a typické prvky těchto protikladů. Paradoxně se lidé s černými brýlemi vyskytují právě tam, kde se zrovna nemají nejhůř a mohou si tudíž tento "přepych" dovolit. Pesimisté rovněž poukazují na další velice známý výrok - optimismus je způsoben nedostatkem informací. I tato věta má racionální základ, avšak jako všechny podobné pouze zastupuje výmluvu a vysvětlení tohoto názoru na svět. Musíme si především uvědomit, že každá věc, činnost, či skutečnost má dvě strany a záleží jen na nás, na kterou se chceme a budeme dívat. Ze všeho nejlepší, ale také nejtěžší, je být středem, tedy realistou. Tento člověk, kritický stejně k sobě jako k druhým, sklízí můj obrovský obdiv.

Ať už tak či onak, optimistů je na světě více a budme za ně rádi, vždyť jsou to oni, kdo v nás vzbuzuje radost a dobrou náladu. Už jen pohled na tohoto "věčně" veselého človíčka se prostě vyplatí! Věřím, že většina z malého počtu čtenářů, kteří vydrželi číst tento stručný pokus o úvahu, se alespoň na pár vteřin pousmějí, budou brát život s nadhledem a řeknou si, že přece o nic nejde. I když se vám zrovna nedaří nejlépe, věřte, vždy může být hůř. PS: A taky že bude. :-)

Ondřej Nalčeš

Smutné výročí

8. prosinec 1980 je nejen v dějinách hudby zapsán černým písmem. Ten den, před jedenáctou hodinou v noci, byl před svým bydlištěm v New Yorku zastřelen světoznámý zpěvák, hudebník, hudební skladatel, spisovatel, malíř, herec, manžel a otec rodiny John Winston Ono Lennon. Druhou prosincovou středu tak proběhlo smutné 30. výročí jeho smrti. Pojdme uctít památku tohoto mohykána historie rockové hudby a alespoň ve stručnosti si připomenout jeho život a přínos.

John Lennon se narodil 9. října 1940 v Liverpoolu ve Velké Británii. Otec rodinu krátce po jeho narození opustil a matka, která Johna svěřila své sestře, tragicky umírá, když je mu 17 let. Již během studia na gymnáziu vznikla první Lennonova kapela The Quarrymen, o pár let později už s Paulem McCartneyem tvoří základ slavných The Beatles. Během působení u Beatles získal John Řád britského impéria a proslavil se výrokem „Beatles jsou slavnější než Bůh“, za což na něj uvalila církev klatbu. Brouci byli v mnoha ohledech průlomovou kapelou, která vnesla do světa hudby spoustu nových myšlenek a svým způsobem předběhla dobu. Na tom všem měl obrovský podíl i Lennon.

Roku 1970 se však kapela rozpadla a tím začala Lennonova sólová dráha. Některým přijde možná komický jeho výrok po rozpadu kapely: „Beatles jsou ha***ové“. Koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let vystupoval se svou druhou ženou Yoko Ono proti válce ve Vietnamu, za což jej pronásledovala FBI. Byl také dosti levicově zaměřený. V osudný den se John vracel do svého bydliště Dakota House v New Yorku, když jeho život ukončil pěti výstřely z revolveru psychicky narušený Mark David Chapman. Toho večera ztratil svět geniálního hudebníka, zastánce míru, ale také možnost znovu založit The Beatles. Po Johnu Lennonovi zbyla na světě spousta skvělé hudby, vyšších myšlenek, ale také vdova a tři děti... Dnes Lennona připomíná spousta muzeí všude ve světě, je po něm dokonce pojmenováno Liverpoolské letiště a u nás jej připomíná známá Lennonova zeď v Praze na Kampě.

Radim Nožnar

Tosca

Margaret

Heddie

Sylvia

Veselé Vánoce přejí členové redakce:

Denzlik

Velinka

Chamba
Mabess Jordy

Muinka

Kate

Tosca
Velinka

Wendy

Michael

Mark

Henriette

Radim Možnar, Lucie Válková, Tereza Langerová, Ondřej Makeš

Lucie Kratochvílová, Johana Minářová, Michaela Pleváková, Nela Kadaníková, Michael Formánek, Kateřina Švecová
Adéla Vilímcová, Tereza Adamcová, Denisa Somrová, Ondřej sklenář, Tereza Kraváková, Markéta Kolářiková